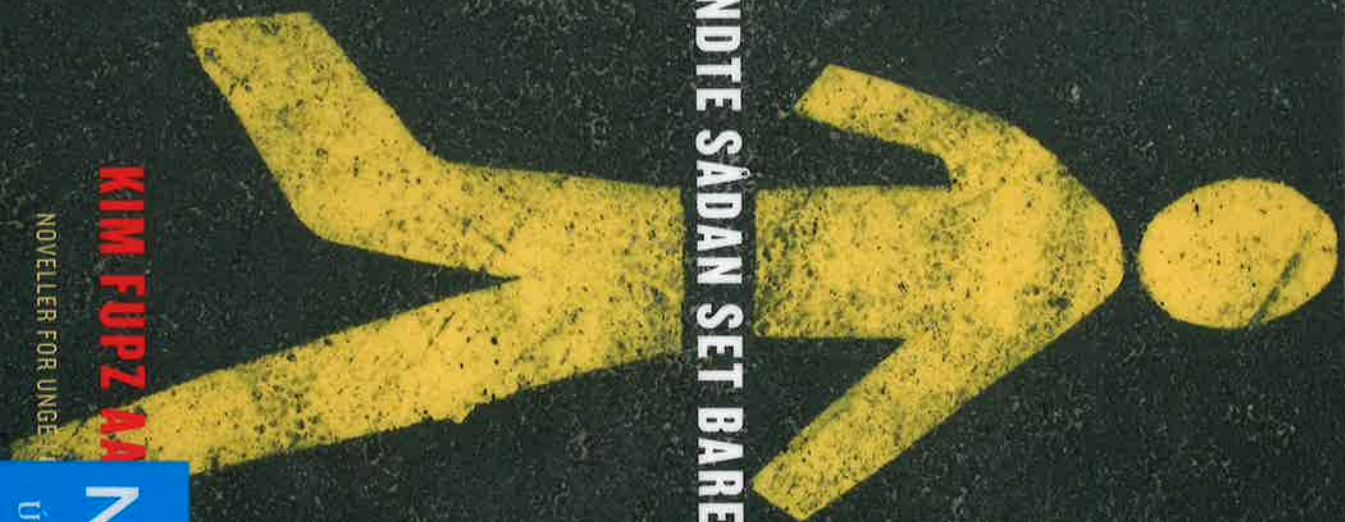

JEG BEGYNDTE SÅDAN SET BARE AT GÅ

KIM FURZMAN

NOVELLER FOR UNGE

NÁM

ÚTLÁND

VENINDER

Hun kom altid ind når jeg havde de andre med hjemme, den var helt sikker. Hun havde lavet te eller hun kom med kager eller frugt eller varm kaskao.

»Hvad så, piger?« sagde hun så og stillede et eller andet lækkert på mit skrivebord. Eller hun kaldte os ud i køkkenet. »Kom så girls, så er der te og boller.«

Så sad vi sammen med hende og hun fortalte vilde historier eller hørte på mine veninder, hvad de oplevede, hvad de skændtes med deres forældre om.

»Jeg kender det,« sagde hun tit. »Jeg ved lige hvad du snakker om.« Og så gik hun i gang med at fortælle hvad hun ville gøre, hvad hun ville sige, hvordan hun ville klare alt muligt. Hun omfavnede altid mine veninder når de gik.

»Pas på jer selv derude.«

Hun havde længere hår end mig, vi vejede det samme, vi brugte samme størrelse i sko, i tøj. Jeg

havde den mor de andre ville have. Det sagde de selv, du er bare så heldig med din mor.

De fyre der kom hos hende var altid ret flotte, det var aldrig klaksede typer. Hun kunne noget med mænd også. Mine veninder fnisede når de snakkede om min mors mænd. De var altid yngre end hun var, altid.

Hun kaldte mig skat eller Dorte. Dorte i stedet for Dorte, det var den der sædvanlige med at jeg ikke kunne sige mit eget navn da jeg var lille, og så blev det til Dorte.

Det var min egen ide, det med tatoveringen, og hun havde først sagt nej. Men et par uger senere sad hun på kanten af badekarret og ordnede negle, jeg lå i badekarret og havde ligget længe, vandet var ikke særlig varmt længere. Vi snakkede musik, hun havde fundet noget nyt hun ville have jeg skulle høre, et navn jeg ikke kendte.

»Du kan lide det, det er helt sikkert.«

Så drejede hun sig og så ned på mig, kiggede på mig fra den ene ende til den anden.

»Hvad?« sagde jeg, hun plejede ikke at kigge på mig på den måde.

»Skal du have den tatovering eller hvad?« Hun havde selv et symbol fra mayaerne på skulderen, rundt og sort, ret flot.

»Øh,« sagde jeg. »Ja?«

»Det var måske lidt tarveligt,« sagde hun og tog ikke blikket fra mig. »Sådan at sige nej når jeg selv har en.«

»Du sagde det var ulovligt, du sagde man skulle være 18?«

»Du er jo en kvinde nu,« sagde hun og så på sine negle. »Du er voksen, moden, det kan du sagtens tage stilling til.«

»Men hvis det er ulovligt?«

»Jeg kender en tatovør der ikke spørger så meget.«

»Jeg vil vildt gerne have en,« sagde jeg.

»Så får du en, skat.« Hun nikkede, stak en hånd ned i vandet og sprøjtede mig i ansigtet. Jeg sprøjtede tilbage, det blev en hel lille vandkamp.

Vi gik ret længe og snakkede om hvad jeg skulle have for en tatovering, min mor sagde mange gange at jeg skulle tænke mig godt om. »Den er for livet,« sagde hun.

»Man kan godt få dem fjernet.«

»Har du set hvordan det ser ud? Det er rigtig grimt, du skal vælge den rigtigste, Datter, supervigtigt.«

Hun tegnede forskellige ting på min krop, hun kunne ikke tegne rigtig, men alligevel, jeg kunne bedst forestille mig hvordan det ville være hvis den sad på skulderen, på armen, på anklen.

»Du får ikke en på lænden,« sagde hun. »Det er dårlig smag, det er allerede gammeldags.«

Mine veninder gik også ret højt op i det, vi tegnede hinanden alle mulige steder, fugle og sommerfugle og tegn og alt muligt, vi lignede børn i en børnehave der var gået amok med tusserne.

»Skulderen,« sagde vi til hinanden. »Skulderen er det sejeste.«

»Ligesom din mor, få en på skulderen.«

Det blev skulderen, og jeg vaklede først mellem

et pigeansigt fra en japansk tegneserie som Julie var kommet med eller et kinesisk skrifttegn.

»Et skrifttegn er nok bedre i længden,« sagde min mor og rynkede på næsen. »En tegneserie på en voksen dame, skaf?«

»Desværre er tegnet for fred ikke særlig pænt,« sagde jeg.

Vi gik på nettet igen og fandt et par flotte tegn. Tegnet for harmoni var flot. Træ var flot. Vand. Ild.

»Mor,« sagde min mor og grinede over det tegn. Det var nu også flot, meget enkelt.

»Der er den,« sagde hun så og pegede på skærmen, to skrifttegn. »Yin og yang, jeg får den ene og du får den anden.«

»Skal du have en til?«

»Det er da flot, mor og datter, yin og yang?« Hun fortalte mig lidt om hvad det betød, det var faktisk ret flot.

»Hvem skal så have hvad?« spurgte jeg.

»Du må vælge det du helst vil have, det ene tegn er ikke finere end det andet.«

Jeg valgte yin, jeg ved ikke hvorfor. Hun tog om

mig og pustede mig på halsen og gav mig kuldegys.

»Yin, yang, orangutang,« hviskede hun.

Butikken lå i Vendersgade, så vi gik bare derhen. Det var heldigvis sådan en rigtig hvid og ren butik, man kunne både få piercinger og tatoveringer. Jeg nåede ikke at se hvad den hed, min mor åbnede døren og hev mig med indenfor.

»Steven?« råbte hun. En lav fyr stak hovedet ud fra et forhæng, han havde gummihandsker på.

»Baby,« sagde han og kom helt ud i butikken og var egentlig ikke så tatoveret igen, han havde lidt på armen, andet kunne man ikke se. De kyssede hinanden på kinderne, og han sagde at hun så for godt ud, han talte med amerikansk accent.

»Og her er dejlige Døtter.« Min mor lagde en arm om min hals. »Hvad siger du?«

»Super dejlig,« sagde Steven og kindkyssede også mig, jeg var højere end han var. »Jeg har en tatoo jeg skal gøre færdig, giv mig 10 minutter, en kvarter måske.«

»Et kvarter,« rettede min mor.

»Fuck this language,« sagde Steven og gik ind bag forhænget igen. Der lå bøger og mapper på et lavt glasbord med tegninger, tegn, mønstre, fotos af folk med tatoveringer, jeg satte mig og bladrede lidt i en af mapperne, der var mange flotte.

»Tjek lige.« Min mor pegede på et stort foto på væggen, en ældre kvinde der var tatoveret på hele ryggen, stribet som en tiger.

»Vildt,« sagde jeg.

Så grinede en pige bag forhænget, eller hun grinede og ømmede sig vist på en gang. »For satan!«

Min mor kneb øjnene sammen, sagde: »Djani-lah?«

»Nej?!«

Min mor gik hen til forhænget og kiggede ind, de råbte begge to nej, det var åbenbart længe siden de havde set hinanden.

»Hvad laver du?«

»Hvad tror du jeg laver?«

De grinede, og Steven sagde at hun skulle ligge stille.

»Skat?« råbte min mor. »Kom!«

Jeg trak forhængen lidt til siden, min mor stod ved siden af en ung pige der lå på maven på en brik og var ved at få en tatovering på det øverste af sin balde.

»Skat, sig hei til Djamilah, skønne Djamilah.«

»Hej,« sagde jeg og så på tatoveringen, det var svært at se hvad det var.

»Det her er Dotter,« sagde min mor og smilede til mig.

»Dotter,« sagde pigen og rakte ud med hånden.

»Dig har jeg hørt om 1000 gange.«

Jeg tog hendes hånd og hun klemte hårdt, hun beholdt min hånd, og jeg vidste ikke lige om jeg skulle lade som ingenting eller hvad. »Hej,« sagde jeg.

»Jeg holder dig lige i hånden,« sagde pigen. »Steven har gang i noget der gør pisseondt lige nu.«

»Det er okay.« Jeg rødmede, det gjorde jeg nemt, jeg kendte hende jo ikke. Hun var yngre end min mor, en hel del yngre, hun var tynd og så ikke mørk eller arabisk ud, det var mærkeligt når nu hun hed Djamilah, men det var måske ikke hendes rigtige navn.

»Jeg tager den,« sagde min mor og tog hendes hånd, så jeg slap fri. »Du klemmer bare.«

»Hvad skal I have laver?«

»Skrittegn, Dotter skal have yin på skulderen og

jeg skal have yang.«

»Åh, hvor flot,« sagde pigen.

»Lidt flot, ikke?«

»Jeg vil have dig som mor,« sagde hun så.

»Jeg er den vilde mor,« sagde min mor.

»Du skal være min mor og holde mig i hånden når jeg får tatoveringer.« De grinede begge to og pjattede med at hun var hendes mor.

Steven arbejdede videre på hendes hud og så ikke ud som om han hørte efter, han tørrede lidt blod af med en fugtig klud. Jeg prøvede at se hvad det var. Min mor lænede sig helt ned til pigen og hviskede et eller andet jeg ikke skulle høre, pigen havde lukket sine øjne og fnisede mens min mor hviskede, det gjorde de begge to, pigens knoer var hvide af at klemme min mors hånd. Steven tørrede blod af, nu kunne jeg se hvad det var, en slange, som bed i sin egen hale, helt viklet ind i sig selv.

»Det ser værre ud end den er,« sagde Steven.

»End det er,« sagde min mor.

»Skal jeg hente kaffe?« spurgte jeg.

»Jeg tror der er en kaffe på kanden,« sagde Steven og nikkede mod forhængene.

»Jeg vil helst have latte,« sagde jeg.

»Vi drikker kun latte,« sagde min mor og skød hofte ud til siden. »Jeg har penge i forlommen.«

Jeg pressede hånden ned i min mors lomme, hendes bukser sad virkelig stramt, men jeg fik fat med to fingre og hevet en seddel op.

Min mor sagde: »Andre der vil have kaffe?«

Ingen af dem skulle have, jeg gik ud i butikken, ud af døren og ud på fortovet, jeg stod et øjeblik og følte mig underligt forpustet, latte, tænkte jeg, latte, vi havde set en ny Baresso på vej her hen, og vi kunne godt lide kaffen på Baresso, men af en eller anden grund gik jeg den anden vej, jeg anede ikke hvad der var til den anden side, jeg begyndte sådan set bare at gå.